

מסורת הש"ס

(א) לקמן נל. ומהם חז.
(ב) (הכסף קטנה הפתוח רבי
אשכנזי חזק חייב וכו' וספק
המכרים כרבי אשכנזי שכל
כחולו לגבי ר' יוחנן עביל.
(ג) ב"ק י"ט. ויפ"ט ק'
(ד) לקמן עט. פוסק ח' ב"ס
פ"ד מ"ב. (ה) משלה י"ח.
(ו) ג' נ"ל פ"ה. (ז) ודף ח'.
(ח) ב"ס כ"ד פ"ב.

הגהות הב"ח

(א) ש"י ד"ה ה"ל וכו'
דמיל. ר"ב במשלה פ"ס
קדש המנחה דף ט':

גליון הש"ס

גמ' ואיכא איתמר. ענין
זה מה דף ט' ע"א:
שם ר"ל א"כ ח"ב. נמצא
משה פ"ח הלכה ג מהלכות
שבת הנדפס. ר' אשכנזי:
תוס' ד"ה ואפי' ר"ב וכו'
רשעין לא פסגא כפ"ח ע"י
פ"ד מ"ד דמ"ס וי"ט ש"ס:

כלל גדול פרק שביעי שבת

עו.

עין משפט
ג' מ' מצוה

עב א ב מ' מ' פ"ח מ"ג
שבת כ"ג:
ג (מ"ח) ש"ס:

רבינו הונא

ו' שפען בן אלעזר
חסיד מדבריהם דקאמר
כל שאינו כשר להנציח ואין
בצניעין כמורו והוכשר לזה
והצניעו. ובה אחר והוציא
נתיבי המוציא ממחשבת
המצניעו. ואפי' שאינו
כשר להצניעו ואין מצניעין
במורו חייב עליו. ודבן
אמר אינו חייב בפחות
בכשירות אלא המצניעו.
חמו הכללות ובאנו לפרש
שפירו' ההוצאה. המוציא
חבן כמלואו פי פ"ה. עצה.
[שהוא] חבן הקטנות וקשה
ממנו. שיעור כמלוא פי
נמל. עמ' כמלוא פי פ"ה.
עשבים כמלוא פי ג' ענין.
המוציא חבן כמלוא פי פ"ה
לנמל. הלה כ"כ לא פ"ה
דחייב שזה הוא שיעור
ההוצאה. ולא איכפת לן
[ואין] לנמל נתיבין להוציא
אלא כי פ"ה. אלא כי פ"ה ר'
יוחנן ו' אושעיה במצוה
עצה כמלוא פי פ"ה פ"ה.
ועי' הדבר שאין העצה
מאכל פ"ה. ואין שיעור
כמלוא פי פ"ה אלא כמלוא
פי נמל שהוא יתי כמלוא
פי פ"ה. ועי' שיעור
לפ"ה א"ל. ר' אושעיה
סב' אכילה. ע"י הדחק
שמה אכילה. ע"י שאין
פ"ה אכילה. אחר כדמ"ס.
אלא כיון שאכילה אחר
ע"י הדחק ויש מלא פ"ה
והוציא לה חייב עליו. (ו')
(ו') סב' אכילה שיש
הדחק לא שמה אכילה
וה"ה פ"ה. [ו]לענין זה
התנן אין מצטרפין זה עם זה
כפי שלא שוו בשיעוריהן.
א"ר יוסי ב"ר חנינא אין
מצטרפין לחמור שבת אכל
מצטרפין לקל שבת. אם
הוציא עמ' עשבים. אם
יש בין שניהן כמלוא פי
שלה מצטרפין. כי החמור
משלים לקל חייב. אבל אם
אין בהן כמלוא פי פ"ה.
אפי' שיש בהן כמלוא פי
הגר. שטור שאין מצטרפין.
כל אין הקל משלים לחמור.
וכן עשבים משלים לעשבים.
ואין התנן משלים לעשבים.
ומקשינן הוצא חמור כהני
דלא שוו בשיעוריהן להדור
דמצטרפין. והלא הבגד
והשק והעור לענין טומאה
שלא שוו בשיעוריהן. אפי'
התנן הבגד והשק מצטרפין.
השק והעור מצטרפין.
העור והתנן מצטרפין.
רקתו סיפא א"ר שפען מה
טעם הוציא וראויין ליטמא
מושב. דייקא כיונה טעמא
ראויין ליטמא מושב. הא
אי לא הוה ראויין ליטמא
מושב לא הוה מצטרפין
משום שלא שוו בשיעוריהן
להדור. וא"כ חייב קאמר
ר' יוסי ב"ר חנינא מצטרפין
לקל שבת. והכין הוה ראוי
שלא יצטרפו כל עיקר.

א"ר אלעזר הא. דקמין מתניתין דאינו כשר להצניע והצניעו אחר
הוא מחייב על הוצאתו וכל אדם פטורין דלא כר' שמעון בן אלעזר:
ב"ר' ע"ה. מפרש בגמרא: **כמלא פי נמל.** נפיש שיעורא
מפי פרה אכל כמלא פי פרה לא
מחייב דהא לא חזו לפרה:
עמיר. קשין של שכלין: **פי טלה.**
נפיש מפי גדי הלכך עמיר דלא חזו
לגדי לא מחייב כמלא פי גדי עד
דאיכא מלא פי טלה אכל עשבים
הואיל וחזו בין לטלה בין לגדי מחייב
אפי' כמלא פי גדי: **לחין.** הראיין
לאדם כגורגרת דזה שיעור לכל
מאכל אדם לשבת אכל כמלא פי גדי
לא דלחין לא חזו לגדי:
גמ' המוציא חבן כמלא פי פרה.
והואיל להאכילו לגמל שפי גמל גדול
מפי פרה: דהא חזו לפי פרה. הלכך
שיעור חסוד הוא ולכל מי שזינאנו לא
פקע שיעוריה כהני: **דחייב.** דהאכילא
שיעורא דחזו לפרה הלכך כשר
להצניע הוא ומצניעין כמורו: **ע"ה.**
לא חזו לפרה אלא ע"י הדחק אלא
לגמל חזו וזה הואיל לפרה:
רבי יוחנן אמר פטור. דהא לגמל
דחזו ליה ליכא שיעורא ואי משום
לדונק פרה הואיל ונגבה איכא שיעור
אכילה ע"י הדחק לאו אכילה היא
הלכך לא משערי' ליה כפרה: **אין**
מצטרפין לחמור שבהן. מי ששיעורו
גדול הו' קל ואינו מצטרף להשלים
שיעורו של חמור דהא לא חשיב כי
הואיל אלא החסוד משלים את הקל
לשיעור. חבן מצטרף עם ע"ה להשלים
פי גמל וע"ה אין מצטרף עם התנן
להשלים מלא פי פרה: **מי מצטרפין.**
אפילו להשלים חמור את הקל: **ג' על**
ג'. לטומאת חמור דזה ליעשות אכ
הטומאה: **הבגד והשק מצטרפין.**
שהבגד משלים שיעור השק. שק עשוי
מנוה של עוים: **ואמר ר' שמעון מה**
טעם. מצטרפין: **הואיל וראויין**
ליטמא מושב. אם צ"ק משנים יחד
לטמא מרדעת של חמור כשיעורו
לענין מושב הו' אם ק"ע משנים מהן
ותקן טפה על טפה ליכא עליו מיטמא
ליה אכ הטומאה כמורס הו' דמ"ה (א)
מוחקע מטיקן טפה על טפה טמא
מושב ואמרין טעמא כפ"ח דקדוה"

א"ר אלעזר הא דלא כר"ש בן אלעזר (ד) דתניא
כלל אמר ר' שמעון בן אלעזר כל שאינו כשר
להצניע ואין מצניעין כמורו והוכשר לזה
והצניעו ובא אחר והוציא נתיבי חבן
במחשבה של זה: **מתני' המוציא חבן**
כמלא פי פרה עצה כמלא פי גמל עמיר
כמלא פי טלה עשבים כמלא פי גדי עלי
שום ועלי בצלים לחים כגורגרת יבשים
כמלא פי גדי ואין מצטרפין זה עם זה מפני
שלא שוו בשיעוריהן: **גמ' מאי עצה אמר**
רב יהודה חבן של מיני קטניות כי אתא רב
דימי אמר המוציא חבן כמלא פי פרה לגמל
ר' יוחנן אמר חייב ר"ש בן לקיש אמר פטור
באורחא א"ר יוחנן הכי לצפרא הדר ביה
אמר ר' יוסף שפיר עבד דהדר דהא לא חזו
לגמל א"ל אביי אדרבה כדמערקא מסתברא
דהא חזו לפרה אכל כי אתא רבין אמר
המוציא חבן כמלא פי פרה לגמל דכולי עלמא
לא פליגי דחייב כי פליגי במוציא עצה כמלא
פי פרה לפרה ואיכא איתמר ר' יוחנן אמר
פטור ר"ש לקיש אמר חייב ר' יוחנן אמר פטור
אכילה על ידי הדחק לא שמה אכילה ויריש
לקיש אמר חייב אכילה ע"י הדחק שמה
אכילה: עמיר כמלא פי טלה: **והתניא**
כגורגרת אידי ואידי חד שיעורא הוא:
עלי שום ועלי בצלים לחים כגורגרת יבשים
כמלא פי הגדי ואין מצטרפין זה עם זה מפני
שלא שוו בשיעוריהן: **אמר ר' יוסי בר חנינא**
אין מצטרפין לחמור שבהן אבל מצטרפין
לקל שבהן וכל דלא שוו בשיעוריהן מי
מצטרפין והתנן הבגד ג' על ג' והשק ד' על
ד' והעור ה' על ה' מפני ג' על ג' ויתני עלה
הבגד והשק השק והעור העור והמפץ מצטרפין
זה עם זה ואמר ר"ש מה טעם מפני שראויין
ליטמא מושב טעמא דראויין ליטמא מושב
אבל אין ראוי ליטמא מושב לא אמר רבא
ה"נ

חמור לקל כגון חבן נמל לא נמל לא חזו לפרה:
הא

דוקא כה"ג הבגד והשק והעור וכל הבגד והעור והשק והמפץ אין מצטרפין שאין ראויין להתחבר יחד והמתחבר נטלה דעמו
ואין טמאים מדרס. ר"י: **ואמר ר"ש מה טעם ב'.** מימה לר"י דמה צריך להאי טעמא דהא כיון דמצטרפין זה עם זה א"כ ראוי
לחברן וחזו למדרס וכיון דחזו למדרס פשיטא דמצטרפין לטומאת מדרס דהא אפי' כופת שאור שחיה לשינה טמאה מדרס כדלמרינן
בהעור והרובט (וחוץ קט). והבא בטומאת מדרס אידי מדקאמר הבגד שלשה על שלשה דלענין טומאת מת אפי' ג' על ג' כדפירשית לעיל
ואורי' דודאי הא דקמין הבגד שלשה על שלשה לא מיירי אלא למדרס אכל סיפא דשק ואור ומפץ מיירי נמי בטומאת מת והכי איתא
במס' כלים כפ"ח הבגד שלשה על שלשה [למדרס ומשום ג' על ג'] לטומאת מת השק ד' על ד' העור ה' על ה' המפץ ו' על ו' שוו בין
למדרס בין לטמא מת אלא שהש"ס מביאה בקורא כמו שרגיל בכמה מקומות ועל טומאת מת קאמר מה טעם מצטרפין בשלא יחדו למדרס
ולא צריך האי טעמא לצירוף דעור ומפץ דמפץ לא מטמא כמת אלא כשטמא כוז דהיינו כשיחדו למדרס ומפץ דפסין קטנים כדלמרינן
כפ' ר' עקיבא (לקמן פ"ד): **הוא"ל וראויין ליטמא מושב.** פי' בקונטרס אם ק"ע משנים וצ"ק יחד לטמא מרדעת החמור וההיא
דהמקלע מכול טפה על טפה דמעילה היינו שכן כולם יש טפה ואין נראה לר"י דמה צריך להביא ראיה שראויין להצטרף בלא טעמא
דמושב נמי שמעין ממתני' דהא שראויין להצטרף יחד בלאו כדן כמו ששנינו בגד לקל ושק לעור ועור למפץ דדוקא נקט לפי שאלו
ראויין להצטרף יחד ונראה לר"י כמו שפי' ריב"א דהואיל וראויין ליטמא מושב היינו הוהיל ושוו שיעוריהן לענין מושב וכמו שפירש בקונטרס
כפ"ק דקדוה (דף ט'): דהמקלע מכולן היינו מחזיק מהן שיקלע יאה טמא ואפי' שכלן אין שיעורן שוו מצטרפין הוהיל ולענין מושב שיעורן
שוו והא דקאמר ה"נ חזו לדוגמא היינו נמי דשיעורן שוו לדוגמא כדמנן בפירק המצניע דלדוגמא כל שהוא הלכך מצטרפין אפי' לענין דבר
דלא שוו שיעוריהן וי"ה דהו' מני' למינקט הכא ולרע ולרפואה דהו' נמי בכל שהוא אלא דלא כל דברים שייך בהו זרע ורפואה אכל דוגמא
שייכא בכל דבר והא דקאמר בקדוה המקלע מכולן כי הוהיל וראוי לטמא לאו חזו לפרה וראוי לטמא דדוקא אכ עשה מהן
טמא ויחדן לקל טמא כטפה על טפה וכן מנינו לקמן כפ' א"ר עקיבא (דף ט'). הוהיל וראויין למתק הקדרה דהוה ליה למימר הוהיל וממתקין
דהא מיירי שפילו לתוך הקדרה. ר"י: **תוספתא** (א) המקלע למשכב אין פחות משלשה על שלשה למושב טפה ולמעמד כל שהוא:

חמשת

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones